

פרשת צו - סוד הקורבנות

עיקרו של חומש ויקרא עוסק בדיני הקרבנות על כל סוגיהם ופרטי הלכותיהם, וכדי להבין מהו ענין הקרבנות יש להקדים, שכשעלה ברצונו של הבורא יתברך שמו לברוא את האדם, עשאו והרכיבו מכל חלקי הבריאה ויסודותיה - אש, רוח, מים ועפר, וכן מכל הבחינות שבה - דומם, צומח, חי ומדבר, וזאת כדי שכשהאדם יתעלה בדרגתו הרוחנית, תתעלה יחד עימו גם כל הבריאה אשר ממנה הורכב.

אולם כשם שלענין הריוח והזכות הבריאה שותפת באדם, כך היא שותפת עימו גם לענין הפסד וחוב, ועל כן גם בירידתו בדרגתו הרוחנית על ידי קלקול מעשיו, נפעלת ירידה גם בבריאה כולה על כל חלקיה ויסודותיה, ונכנס בה פגם וקלקול. ולכן כשחטא אדם הראשון באכילתו מעץ הדעת המשיך פגם וקלקול עמוק בכל הבריאה כולה, וכמו כן כל אחד ואחד בהמשך הדורות ששב ומקלקל מעשיו, ממשיך הוא פגם וקלקול בכל חלקי הבריאה.

וכדי לתקן את הדבר נתן לנו הבורא את מצות הקרבנות, אשר על ידה מתעלים כל חלקי הבריאה שנפגמו על ידי מעשינו, וכפי שיבואר: בכך שגוף המזבח שעליו קרב הקרבן היה עשוי מאדמה (ראה שמות כ, כא) היה נתקן יסוד העפר. ועל ידי ניסוך המים על גבי המזבח בחג הסוכות היה נתקן יסוד המים. ועל ידי עמוד העשן של אש המערכה אשר לא נצחה אותו שום רוח שבעולם (ראה אבות ה, ה) היה נתקן יסוד הרוח. ועל ידי אש המערכה היה נתקן יסוד האש.

וכן בהקרבת הבהמה או העוף הבא מן החי על גבי המזבח היתה נתקנת בחינת החי שבבריאה. וכיון שהמזון של הבהמה הוא מן הצומח, וגם הרי היו מנסכים בכל יום יין על גבי המזבח, ומקריבים בו מנחות הבאות מן הסולת, ועל המנחה היו יוצקים שמן, אשר כל אלו מן הצומח הם, בזה היתה נתקנת בחינת הצומח שבבריאה.

וכיון שמקור כח הצומח אשר ממנו מזון הבהמה כנ"ל הוא מן האדמה הדוממת, ממילא בהקרבת הבהמה היתה נתקנת גם בחינת הדומם שבבריאה. ולמעלה מכל זאת, על ידי תשובתו של האדם שהיה מביא את הקרבן, וכן על ידי אכילתם הקדושה של הכהנים שהיו אוכלים את הקרבן, היתה נתקנת הבחינה הנעלית ביותר שבבריאה - בחינת המדבר.

